

24

Бѣхъ намѣрила моята Буба, като малко, немощно кученце, едва прогледнало, въ тинята на блатото, което се простираше задъ нашата градина, захвърлено отъ нѣкого. Случайно, минавайки отъ тамъ, дочухъ жалното му скимтене и неволно се спрѣхъ. Нѣмахъ сили да отмина. Гледахъ какъ ровѣше съ крачетата си тинята, завираше муцунката си и търсѣше да налапа нѣщо. Едното му око бѣше отворено, а другото едва назърташе.

Нагазихъ въ калъта и го взехъ. То задраска съ крачетата си въ ржцетѣ ми и ги заблиза съ розовото си езиче. Засмѣхъ се. Макарь, че бѣше много изцапано, личеше че бѣше хубавичко, кждравичко, съ кжса опашка. Азъ го занесохъ у дома и, скришомъ отъ мама, го измихъ и изчистихъ. Следъ това го нахранихъ съ млѣко. Гледахъ го и отъ сърдце се смѣхъ на лакомията му: то ядѣше, стжпило съ пред-

нитѣ си крачета въ паничката. Тогава чакъ се сѣтихъ да му приготвя легло. За такова избрахъ единъ сандѣкъ, сложихъ въ него парцали и го внесохъ въ килера. Тамъ решихъ да го крия, защото, сигурна бѣхъ, мама щѣше да ми се кара. Даже можеше да го изхвърли. То бѣше излишно. У дома имаше други две кучета.

Първата седмица мина спокойно. Скришомъ носѣхъ млѣко на Буба и я хранѣхъ. Никой нищо не подозираше. Веднажъ, тъкмо когато обѣдвахме, нѣщо замърда подъ краката ми. Погледнахъ и се вкаменихъ: бѣше Буба. Обърнала сандѣка, намѣрила вратата отворена и допълзѣла при насъ. Мама страшно се разсърди. Тя се закани да я изхвърли, но азъ се разплакахъ, пригърнахъ Буба и се притиснахъ до татко. Той се засмѣ. И наистина, можеше ли да не се усмихне? Буба бѣше толкова чиста, хубава,